

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 40.

Femte Session.

17de Møde.

Torsdagen den 27. October.

(Fortf.)

Ruben (fortsat): Med Hensyn til hvad den høitagtede Finantsminister har sagt, saa er det mig meget hjært, at han ikke har erklæret, at Sagen i og for sig ikke var reifærdig og billig. Jeg skal ikke indlade mig videre paa, navnlig med Hensyn til hvad en anden Rigsdagsmand har oplæst, at fortolke den første Skrivelse af vedkommende Hofchef; den anden Skrivelse siger aldeles det Modsatte af hvad Ministeren udleder af den første Erklæring; men jeg er overbevist om, at, naar Hofchefen ikke vidste, at den første Skrivelse var bleven misforstaaet, saa havde han ikke afgivet den anden Erklæring, der kunde synes at stride mod den første, paa den Maade, den er afgiven. Jeg skal altsaa gjen-tagende anbefale mit Endringsforslag til det ærede Things Opmærksomhed og Velvilje.

Ordføreren: Den ærede sidste Taler tillægger mig Ottringer, som ikke ere komne fra mig. Jeg har ikke sagt, at et saadant Forslag ikke kunde komme frem igennem Rigsdagen, og at det kun var, fordi det ikke var kommet gennem Finantsministeren eller Udvalgets Fleertal, at jeg maatte fraraade Thinget at gaae ind derpaa; men jeg har sagt, at, da vi ikke kunne have det Middel til at dømme om dette Slags Sager, som Regjeringen, saa bør vi ikke indlade os paa saadanne Sager, naar ikke Regjeringen har givet dem sit Medhold. Vi have nu hørt, med hvilken god Grund jeg har sagt det. Jeg erklærede ved denne Leilighed, at Finantsministeren vist maatte i det Forslag, her var gjort, finde Opfordring nok til at komme frem med et Forslag til 3die

Behandling, isald han ikke havde tilstrækkelig Opfordring for sit Vedkommende til ikke at stemme for det. Finantsministeren har sagt, at han havde den gode Vilje, men han havde ikke besluttet sig til at komme frem med et Forslag, da han havde støttet sig til den officielle Erklæring, som han oplæste fra den paagjældende Embedsmand. Denne officielle Erklæring har Udvalget ikke havt; den er ikke bragt tilveie; men der er bragt en modsat Erklæring tilveie, som indvilligede sig selv i de besynderligste Modsigelser. (En Stemme: Fra den samme Person!) Desværre for denne Person! Han har i den sidste Erklæring ladet sin Bende af en personlig Velvilje, men han har i sin første Erklæring lagt Mærke til, at han skrev en Erklæring, som skulde gjælde ligeoverfor Regjeringen. Jeg vil gaae meget videre og sige: saaledes, som jeg har læst Erklæringen, — thi jeg har ogsaa læst den — saa er det min Overtydning, at begge disse Erklæringer stemme overeens omtrent saaledes, som en Erklæring, tegnet paa en Mandes Ansøgning, i Almindelighed vil komme til at stemme med den Erklæring, som bliver indsendt, uden at han kommer til at læse den. Udtrykkene ere lidt forskellige; men Indholdet er det samme; thi i det, som er blevet oplæst af det ærede Medlem, blev egentlig ikke sagt Andet end: „jeg kan ikke Andet end erkende, at der er Anledning til at troe, at de Paagjældende staae i et andet Tjenesteforhold til Hofdamerne, end Tjenere staae i Almindelighed.“ Det er Alt, hvad der indeholdes deri. Jeg tror just, naar vi lægge Mærke til begge de to Skrivelser, som her ere oplæste, saa bør vi ikke dennegang votere disse Pensioner. Det bedste Beviis for deres Adkomst er ført ved at nævne en Person, som tidligere er bleven pensioneret